Загнав пастух овець на зиму до кошари, яка стояла на березі моря. Погода того року видалася мінлива.. Морози, холодні вітри. А тут ще й вовки навідувались мало не щодня.

— Ой, лихо,— часто бідкався пастух,— хіба це життя? Крутишся в самотині, гибієш з холоду, душу видувають вітри! Несила вже мені терпіти! Краще продам овець та візьмуся до якогось іншого ремества. Хоч трохи поживу, як люди живуть!

Пильнував пастух овець і повсякчас дивився на море, милувався і примовляв:

— Яке прегарне море! Гарніше за гірські вершини, зелені ліси, барвисті луги. Прекрасніше за місячне сяйво. Нема на світі нічого кращого за море!

Аж ось у синій далині замаячив кораблик під вітрилами. Він поволі наближався, розтинаючи воду й лишаючи за собою білу піняву стежину.

Пастух прикипів очима до корабля.

— Якби-то я плавав на кораблі! Де б тільки не побував! Яких тільки див не набачився б! А якби ще я мав власний корабель, які гроші заробляв би я торгівлею!

Весь день і всю ніч муляла пастуха та думка. А вранці погнав він овець до міста, продав та й купив корабель.

Один моряк нараяв йому навантажити корабель фініками та й поплисти в далекі краї.

Пастух послухався ради. Набрав фініків та й рушив у путь. Кілька день море було тихе, а потім знялася страшна буря. Важкий корабель ледве тримався на воді.

Моряки сказали пастухові, що треба викинути фініки в море, аби корабель полегшав. Інакше він потоне.

Пастух сполотнів із жаху.

"О лиха годино! — подумав він.— Чим же мені не сподобалася суша? Навіщо продав я овець? Навіщо поплив світ за очі? Чого б тільки я не дав, аби зараз опинитися на березі — хай там сніг, чи дощ, чи немилосердна спека!"

І він сказав морякам:

— Чиніть, як знаєте.

Моряки викинули фініки в море, корабель полегшав і весело застрибав на хвилях.

Невдовзі буря вщухла, а за кілька день вони кинули якір у порту.

Того ж дня продав пастух корабель, купив овець та й подався з міста.

Якось, пасучи на узбережжі отару, спіткався він з давнім товаришем.

Вони привіталися, посідали на камені та й завели розмову.

Перед ними лежало безмежне синє море.

— Яке воно спокійне! — сказав товариш пастухові.— Анінайменшої хвильки.

— Ба ні — воно дуже підступне! — мовив пастух.— Вгамувалося, бо, мабуть, знову хоче фініків.